

PARDUOTA 39 MILIJONAI EGZEMPLIORIŲ 70 ŠALIŲ

CAMILLA LÄCKBERG

„Itrauks nuo
pradžią ir nuves į
tamsiausius moters
sielos kampelius.“

THE SUNDAY TIMES

BRONZINĖS SVAJOS

IŠDUOTOS MOTERYS KOVOJA IKI GALO

obuolys.

CAMILIA LÄCKBERG

BRONZINĖS SVAJOS

Romanas

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

*Mano seserims Ritai, Lenai, Aurorai, Eleonorai ir Isadorai –
kraujo ir pasirinkimo seserims*

Vasaris

Fei pažvelgė į apsnigtą kiemą. Atsirėmė kakta į grotuotą langą, žvilgsnis nukrypo į aukštą tvorą, skiriančią Stenakulio kalinius nuo likusios bendruomenės. Virš miško sukosi didžiulis paukštis, paskui dingo iš akiračio.

Viskas buvo ne taip. Netrukus ir jos motina Ingrida, ir dukra Džiuljena mirs, nepaisant visų pastangų jas apsaugoti. Ji privalėjo ištrūkti, bet nežinojo kaip. Niekas jos gyvenime – nei vaikystė Fjeldbakoje, nei aukštuomenės žmonos gyvenimas Ostermalme, nei sėkmingos verslo vadovės karjera – tam neparuošė. Kaip jai užmegzti ryšį su kitais, priversti pasitikėti ja, *sekti paskui* ją?

Ar ji galėtų viską pradėti iš naujo? Ar galėtų dar kartą išsilaisvinti? Fei dar niekada nesijautė tokia vieniša. Niekada nebuvo taip toli nuo Džiuljenos. Ji jau pasiilgo laisvės, nors į centrą atvyko vos prieš kelias valandas. Balsai koridoriuje privertė ją pasitempti.

Ji nurimo.

Užsimerkė.

Visa tai negalėjo šitaip baigtis. Ji tai atmetė.

I DALIS

Prieš aštuonis mėnesius

Iš savo apartamentų *Grand Hôtel* viešbutyje Fei žvelgė į upę. Krantinėje prie pilies vaikštinėjo būriai vasariškai apsirengusių žmonių. Priglaudusi delną prie krūtinės pajuto, kaip daužosi širdis. Ar kada nors ji yra plakusi taip greitai?

– Kas ten? – sušuko ji, išgirdusi beldimą į duris. Balsas skambėjo labai silpnai, vos jį atpažino.

Tai, kad turėjo paklausti, tik padidino jos nerimą.

– Alisa, – pasigirdo pažįstamas balsas ir Fei taip palengvėjo, kad ji vos neapsiverkė.

Atidarant duris jos ranka drebėjo. Draugė, kuri taip pat buvo ir pagrindinė Fei kompanijos *Revenge* partnerė, įžengė į vidų ir iš karto pradėjo apžiūrinėti apartamentus.

– Štai kaip gyvena aukštuomenė.

– Tu ir pati gyveni ne lūšnyne, Alisa, – Fei sugebėjo nusijuokti, nors širdis vis dar sparčiai plakė.

– Ar tai apartamentai, kuriuose paprastai apsistoja Madona ir Bijoncė? – paklausė Alisa sėsdamasi ant didžiulės sofos. – O gal yra dar gražesnių?

– Šis gražiausias, – Fei pasiekė kavos puodelį, stovėjusį ant didelio sidabrinio padėklo, gausiai nukrauto skaniais pusryčių patiekalais.

– Taigi dabar kvėpuoju jų DNR likučiais... – pagarbiai ištarė Alisa. Fei sugebėjo dar kartą nusijuokti.

– Manau, jie tikriausiai jau seniai išvalyti. Taip pat, tikiuosi, ir visi kūno skysčių pėdsakai. Turėsi pasitenkinti manaisiais.

Ji padavė Alisai porcelianinį puodelį kavos ir gestu parodė į pieno ašotėlį.

Alisa papurtė galvą.

– Ne, ačiū. Noriu juodos kavos. Kaip ir mano dabartinis meilužis.

Fei nusišypsojo ir, išipylusi puodelį, atsisėdo į fotelį priešais Alisą.

– Nemanau, kad tai labai korektiška... – pasakė ji.

Alisa gūžtelėjo pečiais. Po varginančių skyrybų su Henriku jai buvo visiškai nuspėjami į kitų nuomonę apie tai, kaip ji gyvena.

– Kodėl norėjai susitikti čia, o ne biure? Ir kodėl iš tikrųjų esi čia, o ne namie? – kaip visada, Alisa kalbėjo tiesiai šviesiai.

Fei pažvelgė į savo rankas. Ji nenorėjo į savo bėdas įtraukti tų, kuriuos mylėjo, bet iš ankstesnės patirties žinojo, kad viena nėra stipri.

– Vakar vakare mačiau savo tėvą. Kai sėdėjome *Riche*. Jis sustojo už lango ir pažvelgė tiesiai į mane. Tada dingo, – ji sudrebėjo prisiminusi žiaurų tėvo žvilgsnį. Tą, dėl kurio visą vaikystę jautėsi tokia maža ir silpna. Žinojo, kad kai jis šitaip pažvelgdavo į ją ar motiną, netrukus jos būdavo nuskriaudžiamos.

Alisa per trankiai pastatė kavos puodelį ant lėkštutės.

– Ar esi tuo tikra?

Fei linktelėjo galva.

– Taip. Esu tikra.

– Pastebėjau, kad kažkas atsitiko. Pasidarei tyli ir anksti išėjai. Ylva taip pat stebėjosi.

– Taip, su ja man irgi reikia pasikalbėti, – Fei sutiko Alisos žvilgsnį.

– Kai grįžau namo, ant buto durų pamačiau žymes, tarsi kas nors būtų bandęs įeiti. Todėl iš karto atėjau čia ir prieš apsistodama viską gerai patikrinau.

– O, Dieve mano, – Alisa ištiesusi ranką suėmė Fei plaštaką. – Ką dabar darysi su Italija?

Fei užspaudė gerklę pagalvojus apie gražius namus Ravio mieste, kur jos laukia dukra su motina.

– Atšauksiu kelionę. Negaliu rizikuoti jį ten nuvesti. Jis žino, kad jos gyvos, nes vakar laikė jų nuotrauką, kurią buvau davusi Džekui prieš jam... numirštant. Regis, jie palaikė ryšį ir paskui, po pabėgimo pervežant kalinius, turbūt Džekas atidavė nuotrauką tėčiui, o dabar... Nežinau. Bet man reikia susirasti naują vietą, kur gyventi. Namą. Nuo tada, kai atvykau į Stokholmą, negyvenau namuose, išskyrus tuos laikus, kai gyvenau su Kerstina. Tikiuosi, rasiu kažką, kur tėvas neaptiks.

– Argi mieste nebūtų saugiau? Ar bute?

Fei papurtė galvą.

– Per daug žmonių atvyksta ir išvyksta. Atskirą namą galiu kontroliuoti, stebėti.

– Pranešk man, jei galėčiau kuo nors padėti, – tarė Alisa ir gurkštelėjo kavos.

– Man tikrai prireiks tavo pagalbos. Bet pirmiausia turiu pati sutvarkyti kai kuriuos reikalus.

– Ar jis tikrai rizikuotų tave persekioti? Akivaizdu, jam pavyko pabėgti. Gal jis tiesiog laikysis atokiau? Ir paliks tave ramybėje?

Fei papurtė galvą.

– Ne. Aš jį pažįstu. Jis pasirodys. Kam jam būtų reikėję rodyti nuotrauką? Turiu būti pasiruošusi, – ji sunėrė rankas, tarsi elegantiškame viešbučio kambaryje būtų šalta.

– Ką ketini daryti dėl veiklos pradžios? Gal atidėkime?

– Ne. Aš tai sutvarkysiu. Mes per daug sunkiai dirbome, kad rizikuotume viską atidėti. Jei užimsime JAV rinką, išvesime *Revenge*

į pačią grožio prekių ženklų viršūnę – abi tai žinome. Neleisiu tėvui visko sutrukdyti, – Fei apsivijo save rankomis, ji vis labiau gūžėsi. – Bet ar gali dabar padidinti biuro saugumą? Man reikia ten nuvykti, šiandien, galbūt kiek vėliau, – tęsė ji.

– Aš tuoj pat tai sutvarkysiu.

Alisa atsistojusi stipriai ją apkabino. Fei įkvėpė pažįstamą *Chanel No. 5* kvapą. Alisa visada mėgo klasiką.

Kai draugei išėjus užsitrenkė durys, Fei nuėjo į miegamąjį ir kiek padvejojusi paėmė mobilųjį telefoną. Šio skambučio ji nekantriai laukė. Ji nekenė meluoti dukrai. Teks pasakyti motinai tiesą. Motina puikiai žinojo, kokią pavojų kelia jos buvęs vyras, ir būtų neteisinga laikyti ją nežinioje. Fei atsidususi paskambino naudodamasi *Facetime* programėle. Ekране pamačius gražų dukters veidą, jai suskaudo širdį.

– Mama! Kada grįši namo? Aš nupiešiau piešinį, kurį tau padovanosiu, kai grįši!

– Brangioji, kaip miela iš tavęs pusės. Aš taip tavęs pasiilgau, bet kol atvažiuosiu, praeis nemažai laiko, pirmiausia turiu sutvarkyti kai kuriuos darbo reikalus.

Nusivylęs Džiuljenos žvilgsnis buvo pernelyg gerai pažįstamas. Ji ir vėl sulaužė pažadą. Dar labiau skaudėjo, kai pamatė, kaip dukra stengiasi atrodyti nenusiminusi.

– Supratau, – pasakė Džiuljena.

– Tikrai?

– Taip, bet tu juk nori pasikalbėti su močiute, kaip įprasta, tiesa?

– O, Džiuljena. Dabar man labai svarbu pasikalbėti su močiute, bet kitą kartą galėsime...

– Žinoma, – Džiuljenos veidas išnyko, dabar ekrane matėsi šviesios sienos ir tamsūs baldai.

– Močiute! – sušuko ji.

Tada pasirodė Fei mamos veidas.

– Ar gali trumpam nueiti kur nors atokiau? – Fei tyliai paklausė.

Motina linktelėjo galva, ir Fei mobiliojo telefono ekrane stebėjo, kaip ji lipa į viršų.

– Kas? – paklausė ji, šiek tiek atsikvėpusi taip greitai lipdama laiptais aukštyn. – Tu mane gąsdini.

Fei giliai įkvėpė.

– Vakar ji mačiau. Tėvą. Manau, jis bandė patekti į mano butą.

Motina staigiai įkvėpė.

– Justą? Ar esi tuo tikra? – tai buvo tas pats klausimas, kurį uždavė ir Alisa, Fei turėjo dar kartą į jį atsakyti.

– Taip. Esu visiškai tikra. Ir jis žino, kad esi gyva. Todėl atšaukia savo kelionę į tavo namus. Jis neturi sužinoti apie namą Ravyje, nenoriu jo ten nuvesti, jei jis mane stebi, – ji jautė, kaip akių kampučiuose tvenkiasi ašaros, bet prisivertė susitvardyti. – Būkite itin atsargios. Ir aš, žinoma, nedelsiant pasirūpinsiu didesniu jūsų saugumu. Nerizikuosiu.

– Kur dabar esi? – motinos balsas šiek tiek drebėjo, o mobilusis telefonas virpėjo rankoje. Tėvas gebėjo pažadinti gilų, primityvų siaubą. Jos abi žinojo, ką jis gali ir koks blogis jame glūdi.

– Aš apsistojau *Grand* viešbutyje. Bet ketinu susirasti naują, saugesnį būstą.

– Saugokis, – tyliai ištarė mama, o Fei tik linktelėjo galva.

Ji negalėjo leisti, kad baimė ją užvaldytų. Nenorėjo suteikti tėvui tokios galios. Ir turėjo išlaikyti šaltą protą, kad galėtų planuoti tolesnius veiksmus. Jis buvo ieškomas, o tai suteikė jai tam tikrą pranašumą.

– Pasirūpink Džiuljena. Myliu tave, – pasakė ji ir išjungė skambutį.

Fei liko sėdėti ant lovos. Po visko, kas nutiko per pastaruosius kelerius metus, ji buvo pavargusi kovoti. Tačiau būtent tai dabar jai ir teks daryti. Kovoti už savo ir savo šeimos gyvybę. Ji pagalvoja apie nuotrauką, kurią parodė Džekui ir kurią jis pasiėmė. Tai buvo vienintelė jos mamos ir Džiuljenos nuotrauka, ir dabar ji norėjo į ją pažvelgti. Ji nufotografavo jas Sicilijos paplūdimyje ir galėjo tik įsivaizduoti Džiuljeną, susisukusią ant močiutės rankų, ilgais šviesiais plaukais, susivėlusiais nuo maudymosi jūroje, žiūrinčią į fotoaparata. Dabar tą nuotrauką turėjo jos tėvas. Ji kovos už jas iki paskutinio kraujo lašo.

Ji vėl išsitraukė mobilųjį telefoną ir į paieškos laukelį įvedė *Nekilnojamojo turto agentai Stokholme*. Pirmajame parodytame skelbime aiškiai matėsi, kad įmonė daugiausia orientuota į išskirtinį būstą. Ji spustelėjo svetainėje nurodytą numerį ir netrukus atsiliepė vyriškas balsas.

– Sveiki, noriu nusipirkti namą, – trumpai pasakė Fei.

– PUIKU! Aš jus sujungsiu su vienu iš mūsų brokerių.

Laukdama ji gurkštelėjo mineralinio vandens, stovėjusio ant naktinio stalelio, kad nuplautų kartų kavos poskonį.

– Peteris Bladas, kuo galiu jums padėti? – sprendžiant iš garso, vyriškis, regis, sėdėjo automobilyje.

– Mano vardas Fei Adelheim, noriu nusipirkti namą. Ir greitai. Noriu, kad jis būtų sklype prie jūros ir ne toliau už pusvalandžio kelio nuo Stokholmo centro. Kaina nesvarbi.

Stojo trumpa ir sutrikusi tyla.

– Mmm... turiu namą, kuris galėtų tikti, – pasakė jis. – Jis Lidینگėje, prie vandens. Pradinė kaina...

Skaitykite likusius
304 iš **320** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kai praeitis sugrįžta – bėgti per vėlu.

Fei visada bėgo – nuo praeities, nuo skausmo, nuo grėsmės netekti visko, ką myli. Kai pagaliau pasijunta galinti sustoti ir atsikvėpti, ją pasiveja didžiausias košmaras – jos tėvas, vienintelis žmogus, galintis ją palaužti, pabėga iš kalėjimo. Dabar Fei turi stoti į kovą ne tik dėl savęs, bet ir dėl mylimų žmonių bei savo verslo imperijos *Revenge* išlikimo.

Tačiau Stokholmo policija stebi kiekvieną jos žingsnį. Viskas turi būti suplanuota iki smulkmenų – tai bus paskutinė, lemtinga jos keršto partija.

Tuo tarpu šešėliuose jau ryškėja nauja grėsmė – paslaptinga, tamsios praeities ir geležinės valios moteris, galinti atimti iš Fei viską.

Kerštas. Rizika. Galia. Fei žino: kad išliktų, teks žaisti iki galo.

Camilla Läckberg savo pirmąjį romaną „Ledo princesė“ išleido 2003 metais. Knygos veiksmas vyksta Fjēlbakoje – Švedijos pakrantės miestelyje, kuriame autorė gimė ir užaugo. Didžiulė kūrinio sėkmė paskatino ją palikti ekonomistės karjerą ir visiškai atsiduoti tam, apie ką svajojo nuo vaikystės – tapti detektyvinės literatūros autore.

Nuo to laiko jos kūrybinis kelias tapo įspūdingas: visame pasaulyje parduota daugiau nei 39 milijonai egzempliorių, o jos knygos išverstos į daugiau nei 70 kalbų. Už savo kūrybą **Camilla Läckberg** pelnė daugybę apdovanojimų, tarp jų – Švedijos metų moters titulą, *Folket* ir SKTF metų autorės prizus, Prancūzijos didįjį detektyvinės literatūros apdovanojimą bei *People's* literatūros apdovanojimą.

„Bronzinės svajos“ – itin laukta finalinė Fei keršto trilogijos dalis.

Nuotrauka: © Magnus Ragnvold

JUMS TAIP PAT PATIKS

Kiekvieną nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-795-0

Gražinė literatūra > Detektyvas

Vertė: Nijolė Vilkaitė

SKAITANTIS ŽMOGUS VRA GRĄŽUS